

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Milana Chmelíčka a soudkyň Mgr. Zdeňky Burdové a Mgr. Jitky Stíbralové ve věci

žalobkyně: **DIONEA, s.r.o.**, IČ: 64791653,
sídlem Gagarinova 712/35, Slezské Předměstí, 500 03 Hradec Králové
zastoupena advokátem Mgr. Kryštofem Kobedou
sídlem Šrobárova 2002/40, Vinohrady, 101 00 Praha 10

proti
žalované: **Česká republika – Ministerstvo vnitra**, IČ:00007064,
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7 - Holešovice,

o náhradu škody ve výši 600 000 Kč s příslušenstvím,

k odvolání žalobkyně proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 7 ze dne 26. července 2024,
č. j. 15 C 19/2022-448,

takto:

- I.** Rozsudek soudu prvního stupně se potvrzuje.
- II.** Žalobkyně je povinna nahradit žalované náklady odvolacího řízení ve výši 600 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem soud prvního stupně zamítl žalobu žalobkyně o zaplacení 600 000 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,5 % p. a. z částky 600 000 Kč od 13. 12. 2021 do zaplacení (výrok I.) a uložil žalobkyni zaplatit žalované náhradu nákladů řízení ve výši 2 700 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku (výrok II.).

2. Soud prvního stupně uvedl, že tak rozhodl v řízení, v němž se žalobkyně domáhala po žalované zaplacení částky 600 000 Kč jakožto náhrady škody, která žalobkyni vznikla v důsledku Vládou České republiky (dále jen „vláda“) vydaných žalobkyni specifikovaných krizových opatření v souvislosti s pandemií Covid-19. Škoda (ušlý zisk) žalobkyni vznikla tím, že nemohla v průběhu zimní sezóny 2020/2021 (s výjimkou krátkého období od 1. 10. 2020 do 14. 10. 2020 a od 3. 12. 2020 do 17. 12. 2020) provozovat svoji podnikatelskou činnost (pronájem tenisových kurtů v nafukovací tenisové hale), protože bylo zakázáno shromažďování osob a byl zakázán provoz sportovních zařízení. Odpovědnost žalované za škodu je založena § 36 odst. 1 zák. č. 240/2000 Sb., krizového zákona (dále jen „krizový zákon“). Žalobkyně požadovala ušlý zisk, který odpovídá záporné hodnotě EBITDA (náhrady ztráty v účetním období 2020/2021), ztráta vznikla tím, že z důvodu platnosti krizových opatření bylo znemožněno podnikání žalobkyně.
3. Žalovaná navrhla žalobu zamítnout jako nedůvodnou. Předně namítla, že vůči státu se nelze domáhat náhrady škody způsobené nezákonným či nesprávným normativním právním aktem. Stát je povinen nahradit škodu způsobenou při provádění těch krizových opatření, která jsou individuální povahy a jsou zaměřena vůči konkrétní osobě; nikoli krizovými opatřeními, která mají materiálně charakter obecného právního předpisu dopadajícího na celou společnost nebo její určenou část, která je jím na základě jeho vydání chráněna a v nezbytně nutném rozsahu i omezována jako celek. Dále namítla, že dle krizového zákona je nahraditelná pouze věcná škoda, což je škoda vzniklá výhradně poškozením, zničením, ztrátou nebo odcizením věci. Taktéž namítla absenci příčinné souvislosti.
4. Ve věci rozhodl soud prvního stupně rozsudkem ze dne 23. září 2022, č.j. 15 C 19/2022-130, kterým žalobu zamítl. K odvolání žalobkyně Městský soud v Praze jako soud odvolací rozsudkem ze dne 14. února 2023, č.j. 16 Co 421/2022-151 rozsudek soudu prvního stupně potvrdil. Odvolací soud vyšel ze stejných skutkových zjištění jako soud prvního stupně a založil stejně jako soud prvního stupně své rozhodnutí o zamítnutí žaloby na argumentu, že § 36 odst. 1 krizového zákona nezakládá odpovědnost státu za škodu vzniklou (samotným) přijetím předmětných krizových opatření, mají-li povahu obecně závazného právního aktu, jsou pramenem obecné právní regulace dopadající na neurčitý a individuálně neurčený okruh osob, kterým stanoví právní povinnosti, a že stát nenese v obecné rovině odpovědnost za normotvorbu a za újmu vzniklou osobám tím, že plní právní povinnosti založené právním předpisem, tedy že podle tohoto ustanovení má stát odpovídat pouze za škodu způsobenou jeho činností při provádění konkrétních krizových opatření s individuální povahou, zaměřených vůči konkrétním osobám.
5. K dovolání žalobkyně rozhodl Nejvyšší soud rozsudkem ze dne 28. 11. 2023, č.j. 28 Cdo 2074/2023-171 tak, že rozsudky Městského soudu v Praze ze dne 14. 2. 2023, č.j. 16 Co 421/2022-151, a Obvodního soudu pro Prahu 7 ze dne 23. 9. 2022, č.j. 15 C 19/2022-130, zrušil a věc se vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení. Uvedl, že odvolacím soudem učiněné právní posouzení, že náhrada poskytovaná státem podle § 36 odst. 1 krizového zákona se týká výhradně škody způsobené jeho činností při provádění konkrétních krizových opatření, které mají individuální povahu a jsou zaměřena vůči konkrétním fyzickým a právnickým osobám, v konfrontaci s výše reprodukovánými závěry neobstojí. Vůči závěru o vzniku odpovědnosti státu za škodu dle § 36 odst. 1 krizového zákona nelze argumentovat tím, že předmětná krizová opatření měla povahu obecně závazného právního předpisu, ba ani tou skutečností, že nejde o škodu způsobenou činností státu při provádění konkrétních krizových opatření s individuální povahou, zaměřených vůči konkrétním osobám. Odpovědnost státu podle § 36 odst. 1 krizového zákona není omezena pouze na situace, kdy krizové opatření směřuje proti konkrétně určeným osobám, a není vyloučena ani tím, že jde o krizová opatření, která jsou svojí povahou produktem legislativní činnosti, neboť zákonodárci nic nebrání v tom, aby na sebe stát dobrovolně přijal povinnost k náhradě škody způsobené různou činností orgánů výkonu veřejné moci, včetně výkonu činnosti legislativní, jak se tomu stalo právě v § 36 odst. 1 krizového zákona. Uložil zabývat se podmínkami vzniku odpovědnosti za škodu dle § 36 odst. 1 krizového zákona (tj. vznikem škody odškodnitelné

dle krizového zákona a příčinnou souvislostí mezi jednotlivými krizovými opatřeními a vznikem škody.

6. Soud prvního tedy vycházel z toho, že podmínky odpovědnosti státu podle § 36 odst. 1 krizového zákona představují 1) přijetí krizového opatření za vyhlášeného nouzového stavu, 2) vznik nahraditelné škody, 3) příčinná souvislost mezi zmíněnou činností orgánu a vznikem škody, 4) absence liberačního důvodu a 5) řádné uplatnění nároku v prekluzivní lhůtě. Podmínky 1 a 4 měl za splněné, neboť za vyhlášeného nouzového stavu byla vládou přijata krizová opatření a nebylo ani tvrzeno, že by si škodu způsobila žalobkyně sama. Vydáním krizových opatření došlo k zákazu provozování nafukovací haly, ve které byly umístěny tenisové kurty. Z povahy krizových opatření plyne, že jejich účinky nastaly okamžikem, který je v každém jednotlivém krizovém opatření uveden. Od něj získala daná opatření potenciál způsobit žalobkyni škodu. Okolnost, že se žalobkyně sama krizovým opatřením podrobila a že je respektovala, jí nemůže jít k tíži. Dále uzavřel, že podmínka 2 byla rovněž splněna, neboť žalobkyni škoda vynaložením finančních nákladů vznikla. K otázce, jaká škoda se podle krizového zákona nahrazuje, uvedl, že nahrazovanou škodou by měla být jak škoda skutečná, tak ušlý zisk, byť ten pod pojem „věcné škody“ nijak nespadá, neboť pokud ustanovení § 36 odst. 2 krizového zákona hovoří o škodě věcné, je třeba přihlídnout k tomu, že hovoří jen o tom, podle jakého účinného předpisu se škoda věcná nahrazuje, tudíž se jedná pouze o intertemporální ustanovení, ze kterého nelze vyvozovat, že by se nahrazovala pouze škoda věcná. Rozsah náhrady škody podle krizového zákona je upraven v § 36 odst. 1 krizového zákona. Podmínka 3 v projednávané věci však splněna dle soudu prvního stupně nebyla. Škoda žalobkyni vznikla v důsledku přijatých krizových opatření vládou České republiky, neboť těmito krizovými opatřeními byl zakázán provoz a používání sportovišť ve vnitřních prostorech staveb (např. tělocvičny, hřiště, kluziště, kurty, ringy, herny bowlingu nebo kulečnicku, tréninková zařízení) a vnitřních prostor venkovních sportovišť, tanečních studií, posiloven a fitness center, s výjimkou tělocviku na prvním stupni základního vzdělávání v základních školách a v mateřských školách. Žalobkyně provozuje dvě přetlakové nafukovací haly na kurtech TJ Tesla Pardubice na adrese K Vinici 190, 530 01 Pardubice, které zakrývají tenisové kurty a jejichž užívání úplatně umožňuje hráčům tenisu. To, že se žalobkyně přes v tuto dobu existující epidemiologickou situaci rozhodla po celou zimní sezónu 2020/2021 ponechat v provozu nafukovací haly s tenisovými kurty a v té souvislosti vynakládat náklady na jejich provoz a údržbu a tyto haly dříve nedemontovala, jde tak k její tíži, jedná se o její podnikatelské riziko a vznik škody v podobě těchto finančních nákladů nemá příčinnou souvislost s přijatými krizovými opatřeními. Dále uvedl, že v případě nákladů vynaložených žalobkyní za internetové služby, za svoz a likvidaci odpadu, za telekomunikační služby, za provoz internetových služeb, za prodloužení doménového jména, za nákup hygienického zboží, za pojistné za sdružené pojištění podnikatelských rizik, za periodickou prohlídku a servis regulátoru REGAL a DA, za paletové vozíky, za revizi odběrného místa, se jedná o náklady, které by žalobkyně vynaložila tak jako tak, i když se jedná o prostory sloužící k podnikání, které v důsledku krizových opatření nemohla žalobkyně ke svému podnikání využít. Žalobkyně by tyto náklady musela vynaložit i v případě, kdy by krizová opatření neexistovala. Pokud se týká nákladů vynaložených za právní služby, které jsou předmětem faktury ze dne 14. 10. 2020 nevyplyvá, zda se jednalo o poskytnuté právní služby v souvislosti s vydaným krizovým opatřením. K nákladům na spotřebovanou elektrickou energii a zemní plyn měl za to, že udržování provozu nafukovacích hal s tenisovými kurty v konkrétní epidemiologické situaci, která v zimní sezoně 2020/2021 panovala, odporovala zásadě prevenční povinnosti, kdy povinností každé osoby je vyvinout rozumné úsilí, aby předešla vzniku škody, případně její dopady minimalizovala. Místo toho, aby žalobkyně nafukovací haly demontovala, a tím snížila své finanční náklady na jejich provoz, ponechala je až do 31. 3. 2021 a v souvislosti s tím jí vznikly nemalé finanční náklady. K dokládaným nákladům žalobkyně na brigádníky, kteří nafukovací haly montovali, myli plachtu přetlakové nafukovací haly a nafukovací haly demontovali, nepřihlédl, když byly vynaloženy za jiné období.

7. O nákladech řízení rozhodl dle § 142 odst. 1 o. s. ř. ve prospěch úspěšné žalované.
8. Proti rozsudku podala žalobkyně včasné odvolání. Soud prvního stupně dle ní správně uzavřel, že žalobkyni vnikla škoda odškodnitelná dle krizového zákona, ale nesprávně dospěl k závěru, že mezi krizovými opatřeními a vznikem škody není příčinná souvislost. Žalobkyně tvrdí, že krizová opatření způsobila zbytečné vynaložení nákladů, které vedly k ztrátě ve výši 600 000 Kč. Argumentuje, že náklady vynaložené na provoz sportoviště byly zbytečné, protože nebyl dosažen očekávaný zisk v důsledku uzavření sportovišť. Soud prvního stupně ignoroval fakt, že situace s pandemií v zimě 2020/2021 byla nejasná a neexistovala záruka, že opatření budou pokračovat. Žalobkyně jednala v souladu s rozumným očekáváním, že po přechodném uzavření bude mít možnost obnovit provoz. Soud prvního stupně také opomenul, že tenisová hala nebyla v zimě demontovatelná, protože by to vedlo k jejímu poškození. Soud prvního stupně uvedl, že žalobkyně měla demontovat haly, aby minimalizovala náklady. Tato argumentace je však podle žalobkyně neoprávněná, protože nelze předpokládat, že by bylo možné správně vyhodnotit vývoj pandemie, a demontáž hal by vedla k větším škodám. Žalobkyně podložila svou škodu konkrétními účetními závěrkami a fakturami za spotřebu elektřiny a plynu. Soud prvního stupně ignoroval důkazy týkající se nákladů na energie a mzdy brigádníků, kteří pracovali na stavbě a demontáži hal s tím, že se týkají jiného období. Navrhl, aby odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně změnil tak, že žalobě v plném rozsahu vyhoví.
9. Žalovaná navrhla potvrzení rozsudku jako věcně správného. Zopakovala argumentaci uvedenou před soudem prvního stupně, zejména o absenci příčinné souvislosti mezi vznikem škody a mezi přijetím krizových opatření.
10. Odvolací soud přezkoumal napadený rozsudek podle § 212, § 212a o. s. ř. a dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí, byť dovodil kromě nedbalého jednání žalobce spočívajícího v postavení haly v době pandemie Covidu další závěr, pro který je nutno žalobu zamítnout.
11. Podle § 2 písm. c) krizového zákona pro účely tohoto zákona se rozumí krizovým opatřením organizační nebo technické opatření určené k řešení krizové situace a odstranění jejích následků, včetně opatření, jimiž se zasahuje do práv a povinností osob.
12. Podle § 5 písm. e) krizového zákona za nouzového stavu nebo za stavu ohrožení státu lze na nezbytně nutnou dobu a v nezbytně nutném rozsahu omezit právo provozovat podnikatelskou činnost, která by ohrožovala prováděná krizová opatření nebo narušovala, popřípadě znemožňovala jejich provádění.
13. Podle § 6 odst. 1 písm. b) krizového zákona je vláda oprávněna v době trvání nouzového stavu na nezbytně nutnou dobu a v nezbytně nutném rozsahu nařídit zákaz vstupu, pobytu a pohybu osob na vymezených místech nebo území.
14. Podle § 36 odst. 1 krizového zákona je stát povinen nahradit škodu způsobenou právníky a fyzickými osobám v příčinné souvislosti s krizovými opatřeními a cvičeními (§ 39 odst. 5) prováděnými podle tohoto zákona. Této odpovědnosti se může stát zprostit jen tehdy, pokud se prokáže, že poškozený si způsobil škodu sám.
15. Podle § 36 odst. 2 krizového zákona náhrada věcné škody vzniklé při činnosti orgánů provádějících krizová opatření nebo při uložení poskytnutí věcných prostředků se poskytuje podle právních předpisů platných v době vzniku škody.
16. Odvolací soud nejprve při odvolacím přezkumu posuzoval, zda škodu, tak, jak byla uplatněna, lze s ohledem na její povahu vůbec odškodnit dle § 36 krizového zákona. Přitom při jednání účastníky i informoval, že takto bude uplatněný nárok posuzovat a dal jim prostor k této otázce argumentovat.
17. Odvolací soud má shodně s názorem uvedeným v rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 27. března 2024, č. j. 68 Co 219/2022-120, stejně tak v pozdějším rozsudku ze dne 26. 11.

2024, č.j. 16 Co 326/2022-86 předně za to, že jednotlivé odstavce § 36 krizového zákona musí být vykládány v kontextu celého ustanovení, a nelze tedy izolovaně vycházet pouze z jeho prvního odstavce. V této souvislosti je nezbytné správně interpretovat pojem „věcná škoda“, přičemž není možné se omezit pouze na jazykový výklad. Odvolací soud při výkladu pojmu věcné škody rovněž odkazuje na usnesení Ústavního soudu ze dne 9. listopadu 2021, sp. zn. IV. ÚS 2678/21, přičemž zohledňuje, že § 36 krizového zákona představuje náhradu škody způsobenou přímými následky „právního předpisu“. Také je nutné se opřít o historický výklad, protože v době přijetí krizového zákona byl zároveň přijat i zákon č. 239/2000 Sb. o integrovaném záchranném systému (IZS), který také pracuje s pojmem „škody“ a jehož ustanovení § 30 upravuje odpovědnost státu za škody způsobené činnostmi složek IZS. Toto ustanovení stanoví v odst. 1, že stát odpovídá za škodu způsobenou právníkům a fyzickým osobám vzniklou v příčinné souvislosti se záchrannými a likvidačními pracemi a cvičeními prováděnými podle tohoto zákona. Této odpovědnosti se může stát zprostit jen tehdy, pokud se prokáže, že poškozený si způsobil škodu sám nebo způsobil havárii. V § 30 odst. 2 pak stanoví, že peněžní náhrada se poskytne právníkům a fyzickým osobám, které utrpěly škodu na zdraví nebo věcnou škodu při a) činnosti složek integrovaného záchranného systému nebo orgánů koordinujících záchranné a likvidační práce, b) poskytnutí osobní nebo věcné pomoci. Podle odstavce 3 škoda na zdraví se uhrazuje obdobně podle předpisů o odškodňování pracovních úrazů, pokud nevznikl nárok na náhradu této škody již z pracovněprávního vztahu. V případě úmrtí poškozeného se peněžní náhrada poskytne dědicům.

18. Podle komentáře k § 30 zákona o IZS, vydaného nakladatelstvím Wolters Kluwer, se „věcnými škodami“ rozumí škody na majetku poškozeného vzniklé v důsledku záchranných a likvidačních prací nebo poskytování pomoci. Odvolací soud dále poznamenává, že krizový zákon a zákon o IZS byly přijímány současně a oba byly zdůvodněny jednou (společnou) Důvodovou zprávou. Tato zpráva uvádí, že: *„Důvodem ke zpracování návrhu zákona o krizovém řízení a integrovaném záchranném systému a změně některých zákonů (dále jen "návrh zákona") je společenská potřeba zvláštní právní úpravy, která by vytvořila podmínky pro řešení situací vyvolaných mimořádnými událostmi především velkého rozsahu. V současném právním řádu není oblast krizového řízení řešena vůbec a oblast integrovaného záchranného systému je upravena nedostatečně. Právní úpravou civilní ochrany v předkládaném zákoně je plněna i povinnost České republiky transformovat Dodatkový protokol k Ženevským úmluvám o ochraně obětí mezinárodních ozbrojených konfliktů z 12. srpna 1949 přijatý v Ženevě dne 8. června 1977 publikovaný sdělením FMZV č. 168/1991 Sb. Potřebnost odpovídající právní úpravy vyplynula dále zvláště naléhavě při řešení rozsáhlých ničivých povodní v roce 1997, které postihly 1/3 území republiky a zasáhly také území sousedních států. Absence právních a dalších podmínek byla tehdy zřejmá zejména při provádění záchranných a likvidačních prací, kdy byly bezprostředně ohroženy lidské životy a majetek. Tento názor byl potvrzen i závěry uvedenými ve Vyhodnocení postupu Ministerstva vnitra a okresních úřadů při výše zmíněných povodních, které bylo provedeno koncem roku 1997“.* Dále důvodová zpráva uvádí: *„Povinnostmi ukládanými podle tohoto zákona může dojít pouze k dočasnému omezení některých základních práv a svobod. Toto omezení základních práv a svobod přichází v úvahu pouze v těch případech, kde [Listina základních práv a svobod](#) explicitně připouští omezení těchto práv a svobod zákonem. Navrhovaný krizový zákon, stejně jako jiné zákony, se bude vztahovat po neurčitou dobu na určitý okruh nekonkrétních případů. Z těchto standardních legislativních principů lze odvodit, že i v případě tohoto zákona nelze předem precizovat podmínky vymezující konkrétní postup vyhlásovatel krizového stavu v případě vzniku budoucí mimořádné události neznámé povahy, rozsahu, průběhu a dalších rozhodujících okolností. S ohledem na výše uvedené lze konstatovat, že navrhovaný zákon o krizovém řízení a integrovaném záchranném systému je v souladu s ústavním pořádkem České republiky“.* Cílem zákonů bylo tak vytvořit právní rámec pro řešení mimořádných událostí velkého rozsahu. V tomto kontextu je důležité, že obě právní normy stanovují zvláštní odpovědnost státu za škodu způsobenou v průběhu krizových opatření, což je výrazně odlišné od odpovědnosti podle zákona č. 82/1998 Sb. Tato odpovědnost spočívá v tzv. objektivní odpovědnosti, tzn. že je založena bez ohledu na zavinění a oproti jmenovanému zákonu nepožaduje, aby byla způsobena nezákonným rozhodnutím či nesprávným úředním postupem. Tato speciální odpovědnost spočívá na vzájemném naplnění podmínek, a to realizací krizového opatření, vznik škody a příčinná souvislost mezi krizovým opatřením a vznikem škody. Stát se může své odpovědnosti zprostit, pokud

prokáže, že si škodu poškozený způsobil sám, neboť pokud poškozený se svým jednáním podílel na vzniku škody, dojde k poměrné náhradě škody. Poměr se určí dle míry zavinění.

19. Dle přesvědčení odvolacího soudu tak dle § 36 krizového zákona, shodně jako dle § 30 zákona o IZS lze odškodnit kromě škody na zdraví pouze „věcnou škodu“ a ustanovení obou zákonů by neměla být vykládána odlišně pro případ škody způsobené opatřeními přijatými na základě krizového zákona a na základě zákona o IZS, když takovýto odlišný výklad s ohledem na výše uvedené není obhajitelný. Lze dále pro úplnost poukázat i na to, že rovněž i později přijatý tzv. „pandemický zákon“ (zák. č. 94/2021 Sb.) zakládá pouze nárok na náhradu skutečné škody – tedy věcné škody a škody (újmy) na zdraví. Pojem „věcná škoda“ je vykládán jako škoda spočívající ve zničení, ztrátě či poškození at' už movité či nemovité věci, škoda spočívající v omezení vlastnického nebo užívacího práva, v poskytnutí věcného prostředku, ve vykonání pracovní povinnosti nebo pracovní výpomoci. Zákonodárce tak i zde zamýšlel kompenzovat pouze skutečnou škodu. Přitom lze poukázat i na závěry nálezu Ústavního soudu sp.zn. Pl. ÚS 20/2021, který v případě pandemického zákona nezjistil žádné protiústavní vady v ustanovení o náhradě škody.
20. Konečně odvolací soud rovněž poukazuje na obecně známou skutečnost, že ztráty vyplývající z omezení podnikání na základě krizových opatření (tj., vlastně ušlý zisk), byly ve značném rozsahu kompenzovány státem na základě různých obecných opatření. Zřejmě zejména z důvodu uvedeného níže nikoli ale v případě žalobkyně.
21. Výše lze shrnout tak, že ust. § 36 krizového zákona nezakládá nárok na odškodnění ušlého zisku. Žalobkyně přitom výslovně uvádí v žalobě i v odvolání, že požaduje náhradu ušlého zisku, kterého by dle jejích tvrzení dosáhla nebýt mimořádných opatření, a to až do výše vykazované ztráty. Tento nárok žalobkyně nemá.
22. Dále je ovšem podstatné, že odvolací soud souhlasí se zjištěními i závěrem soudu I. stupně v tom, že v dané věci stát za škodu neodpovídá i proto, že si ji svým zaviněným jednáním ve formě nedbalosti způsobila sama žalobkyně (§36 odst.1 věta druhá krizového zákona). I když v době výstavby nafukovacích tenisových hal nebyl ještě přímo zakázán provoz těchto hal, pandemie COVID-19 byla již na přelomu roku 2020/2021 v plném proudu, a tedy bylo vysoce pravděpodobné, že opatření, která budou zahrnovat uzavření sportovních zařízení, budou postupně zaváděna, navíc za situace, kdy nebylo dostupné očkování proti nemoci COVID- 19. V této situaci měl provozovatel (žalobkyně) důvodně předpokládat, že provoz bude brzy omezen nebo zcela zakázán. Pokud se rozhodla haly postavit, aniž by přihlédla k těmto rizikům, včetně skutečnosti, že haly nelze bez poškození v zimě demontovat, jednala jednoznačně nedostatečně zodpovědně, protože měla předvídat, že její investice nebudou využity podle očekávání a nebude možné dosáhnout zisku. I z těchto důvodů je její nárok na odškodnění nedůvodný.
23. S ohledem na výše uvedené postupoval odvolací soud dle § 219 o. s. ř. a napadený rozsudek potvrdil včetně výroku o nákladech řízení.
24. Výrok II o nákladech odvolacího řízení se opírá o § 224 odst. 1, § 142 odst. 1 o. s. ř. Úspěšné žalované, která není zastoupena advokátem, byla přiznána náhrada nákladů odvolacího řízení dle § 151 odst. 3 o. s. ř., § 2 odst. 3 vyhl. č. 254/2015 Sb. ve výši paušální náhrady 300 Kč/úkon za 2 procesní úkony (vyjádření k odvolání, účast u jednání dne) v celkové výši 600 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku není dovolání přípustné, ledaže by Nejvyšší soud na základě dovolání podaného do dvou měsíců od jeho doručení u soudu prvního stupně dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu, nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena, nebo je dovolacím soudem rozhodováno rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak.

V části týkající se výroku o nákladech řízení **není** proti tomuto rozsudku dovolání přípustné.

Praha 14. ledna 2024

JUDr. Milan Chmelíček v.r.
předseda senátu